

Malonumo troškimas, kuris vadinamas indu, *kli*, susidarė iš šviesos, išeities pakopos, Kūrėjo, besivystant keturioms nuoseklioms noro ir ketinimo pakopoms.

Kli

savo kokybe ir dydžiu tiksliai atitinka į jį įeinančią šviesą. Ir šis visiškai sukurtas kūrinys, besijaučiantis savarankiškai, vadinamas

malchut

, „kūriniu“.

Kai kūrinys pradėjo gauti Kūrėjo šviesą, jis tuoj suprato ir pajuto, jog Kūrėjas teikia jam malonumą, patenkina jį, o jis gauna ir mėgaujasi.

Iš vienos pusės, tai ne taip jau ir blogai: mažas vaikas viską gauna iš mamos. Mama jaučia malonumą duodama vaikui ir kad jis gauna, o vaikas mėgaujasi gavimu. Kas čia blogo? Kūrėjas ir kūrinys visiškai susijungę: vienas duoda, kitas gauna. Kai kūrinys gauna viską, ką duoda Kūrėjas, jis vadinamas Begalybės pasaulio *malchut*, t.y. begalinis iš Kūrėjo išeinančios šviesos gavimas.

Kūrėjas ir kūrinys visiškai tarpusavyje sujungti. Tačiau kuo gi jie skiriasi? Tokios būsenos kūrinys nėra savarankiškas, jis neprilygsta Kūrėjui, nes negali jausti tikrojo malonumo. Ir malonumas, kurį jis gauna, nėra nuolatinis – gavus iš karto dingsta.

Kad kūrinys būtų išvystytas iki būsenos, kai jaučiamas nuolatinis malonumas, t.y. kad pasitenkinimas būtų tobulas, pasitenkinimo priežastis turėtų būti ne kūrinyje. Tik tada malonumo troškimo dydis neribos kūrinio.

Priešingu atveju patiriamas malonumas tuoj pat gesina troškimą gauti malonumą. Troškimas ir malonumas vienas kitą anuliuoja. Išnyksta ir *kli*, ir šviesa.

Kaip padaryti, kad *kli* vis daugiau besimėgaudamas vis labiau trokštų malonumo ir turėtų galimybę jį gauti?

Malonumo šaltinis, jo priežastis turi būti ne kūrinyje. Tada kūrinys mėgausis tuo, kad atiduoda. Kuo daugiau jis atiduos, tuo daugiau mėgausis. Šis procesas begalinis.

Iš to aiškiai matyti, jog altruizmas ne šiaip išgalvotas, o yra natūrali būtinybė tobulam *kli* sukurti. Tik esant altruistiniam

kli

tuo pat metu galima patirti malonumą ir dar labiau to malonumo trokšti.

Kūrėjas, sukūręs Begalybės pasaulio *malchut*, atliko tik nedidelę darbo dalį. Dabar reikia išvystyti šį *kli* iki tobulumo: kad toliau gaudamas jis pradėtų atiduoti ir atiduotų be galo. Tada naujasis, siekiantis atiduoti

kli

ims gauti neribotai.

Begalinis šio proceso vyksmas įmanomas tik su sąlyga, kad abu atiduoda. Kūrėjas atiduoda tiesiogiai, nes Jis to nori ir gali. Jis turi ką atiduoti. Kūrinyje atiduoda „atgaline kryptimi“, per atspindėtą šviesą (*or chozer*), t.y. gauna, kad atiduotų, mėgaujasi, nes tai vienintelė galimybė suteikti malonumą Kūrėjui. Gavimas yra meilės duodančiajam pasekmė.

Mes egzistuojame mūsų pasaulyje, pripildydami mažus egoistinius norus ir gaudami mažus malonumus. Prisipildydami tučtuojau liaujamės jų norėję. O ką daryti toliau? Iš aukščiau mums siunčia kitą norą, ir mes iš karto bėgame paskui jį lyg vergai, bandydami prisipildyti.

Besikartojantis norų atsiradimas ir trumpalaikis jų patenkinimas būtinas mūsų vystymuisi. Puikus pavyzdys vaikai: jiems iš prigimties kyla nauji troškimai, verčiantys eiti pirmyn ir pažinti. Kitaip žmogus nesivystytų. Kuo smalsesnė rūšis, tuo labiau ji išsivysto.

Toks laipsniškas norų vystymosi kelias yra labai ilgas, natūraliai besitęsiantis daugelį tūkstantmečių. Amžių amžiais žmonija eina nuo vieno noro prie kito, o pasiekusi tuoj pat trokšta daugiau.

Jei žmogui nekiltų naujas noras, jis greitai mirtų. Gamta negali egzistuoti, nesiekdama patenkinti naujo troškimo. Nes būsimo malonumo laukimas duoda akstiną viskam, suteikia varomąją jėgą, nuotaiką, energiją. Būsimoji šviesa, *or makif*, šviečia iš tolo, žadėdama įeiti ir pripildyti troškimą.

Keturi bendri troškimai:

1. Gyvūninių malonumų siekimas. To siekia ir gyvūnai: saugumas, ramybė, sotumas, seksas, šeima, vaikai.
2. Turto siekimas. Gyvūnai to neturi. Tačiau šis troškimas dar labai primityvus, nes žmogus įsivaizduoja turtą kaip priemonę tiems patiems gyvūniniams malonumams gauti. Bet paskutinė šio troškimo rūšis – tai jau abstraktaus turto siekimas.
3. Valdžios siekimas. Troškimas valdyti kitus, poreikis būti aukščiau savosios prigimties, pakylant ne virš savęs, o virš kitų.
4. Žinių troškimas, iškeliantis žmogų aukščiau gamtos, tačiau ne virš jo paties.

Kiekvienas žmogus turi šį troškimų rinkinį. Žmonės vieni nuo kitų skiriasi šių savo troškimų proporcija. Vyksta laipsniškas vystymasis nuo žemesniųjų prie aukštesniųjų troškimų. Troškimai veja žmogų pirmyn.

Jeigu žmogus supranta, jog neturi troškimo patirti malonumą, jei suvokia, kokio malonumo jam trūksta, jis labai kenčia – tiek, kiek įsivaizduoja malonumą, kurio neturi. Kiek daug žmonių nori padidinti seksualinius troškimus, suprasdami, kad galėtų gauti didelį malonumą. O kiek žmonių trokšta sumažinti poreikį valgyti, suprasdami, kad galėtų nekentėti, ribodami save!

Žmonės, nesiekiantys turto, valdžios, žinių, negali vystytis toliau tam, kad paskui atsirastų

absoliutaus tobulo troškimas. Todėl ir duodami mums šiame pasaulyje maži troškimai, kad juos vystydami galiausiai ateitume prie Kūrėjo.

Kabalistų troškimas kur kas stipresnis ir egoistiškesnis, juk jis išsivysto kaip šių keturių prigimtinių troškimų pasekmė. Kūrinys, žmogus, pats susikuria naująjį *kli*, atiduodantį, naująjį kūrinį. Šito Kūrėjas nesukūrė! Tai ir yra Kūrėjo tobulumas: Jis sukūrė kūrinį ir suteikė jam galimybę pakeisti save, išsiugdant naują troškimą – troškimą atiduoti, nesukurtą Kūrėjo iš pat pradžių. Tuo kūrinys tampa panašus į Kūrėją, pasiekia visišką tobulybę. Atvesti kūrinį į tokią būseną, vadinamą visišku, galutiniu išsitaishymu, yra kūrimo tikslas.

Kūrėjo kaip duodančiojo išaukštinimas suteikia galimybę padidinti malonumą gaunant iš Jo. Gaunamo malonumo dydis „sveria“ tiek, kiek mano akys suvokia duodančiojo šį malonumą „svorį“.

Viskas priklauso nuo kūrinio, nuo to, kiek jis aukština duodantįjį, t.y. Kūrėją. O kadangi Kūrėjas yra begalinis, tai be galo didėja ir troškimas atiduoti Jam, ir malonumas gaunant.

Pagal savo fiziologines galimybes visi žmonės lygūs. Iš išorės vertesnis vyras, kaubojus, nei silpnas inteligentas. Atmetę vidinį turinį, mes lyginame tik kūnus. Įmanoma persodinti organus, nepaisant kilmės, išsivystymo, savybių.

Atskirti žmones iš tikrųjų galima tik pagal jų vidų, protą, savybes. Negalima perkelti šitų savybių iš vieno į kitą. Galbūt kada nors bus galima perkelti mūsų pasaulio informaciją iš vieno smegenų į kitas, nes ji taip pat, kaip ir saugoma kompiuteryje, yra materialinė. Mūsų atmintis yra tik kūno patirtis mūsų pasaulyje.

Išeidamas iš mūsų pasaulio ir vėl į jį grįždamas žmogus nekeičia nieko, išskyrus „marškinius“: siela liko, jis pakeitė jos „marškinius“.

Tai ir yra sielų persikūnijimas. Yra sielos, kurios ištaisė visas savo savybes, bet dėl ypatingosios paskirties privalo grįžti į žemę. Tačiau visi gimsta su egoistiniais troškimais ir niekas iš karto neateina į šį pasaulį kaip kabalistas ar pranašas.

Pirmas veiksmas, kurį atlieka kūrinys, eidamas Kūrėjo link – susitraukimas. Iš kūrinio visiškai pašalinama šviesa-malonumas, kūrinys nusprendžia, kad gaus tikrai tiek šviesos, kiek jis gali atiduoti Kūrėjui. Toks gavimas vadinamas atidavimu.

Gaudamas kiekvieną šviesos lašelį kūrinys turi matyti, jog malonumas, kurį jis patiria, išeina iš Kūrėjo, ir jis mėgaujasi, kadangi to nori Kūrėjas, taip pat ir tu, jog suteikia Kūrėjui tokį malonumą, kokį Jis nori suteikti kūriniui. Tokiu atveju Kūrėjo noras suteikti malonumą kūriniui ir kūrinio troškimas patirti malonumą, kad suteiktų malonumą Kūrėjui, sutampa.

Kad prilygtų Kūrėjui, kūrinys – *malchut* dalosi į 600.000 sąlyginių dalių – sielų ir nutolsta nuo Kūrėjo tiek, kad nejaučia Jo. Atstumas tarp jos ir Kūrėjo skirstomas į 125 pakopas, kurių kiekviena sulaiko šviesą savyje. Už paskutinės, 125 pakopos, šviesa nejaučiama. Ir čia yra mūsų pasaulis.

„Mūsų pasaulis“ dar ne pasaulis, kuriame mes esame, o tokia dvasinė kūrinio būseną, kai žmogus pradeda jausti, jog jis visiškai izoliuotas nuo Kūrėjo, be galo atskirtas nuo Jo, žino, kad yra Kūrėjas, jaučia Jo nebuvimą.

Kaip tik iš šios būsenos, kai savo pastangų gauti Kūrėjo labai dėka kūrinys savarankiškai išvysto savyje troškimą atiduoti malonumą Kūrėjui, jis pats sukuria save, panašų į Kūrėją.

Kūrėjas sukūrė 125 pakopas, kuriomis pasauliai nusileidžia žemyn. Jokio savarankiško troškimo ir veiksmo iš kūrinio pusės kol kas nėra. Tikrai iš pačio žemiausio taško būdamas visiškai atskirtas nuo Kūrėjo, kūrinys pats, savo noru, pradeda kelią aukštyn tomis pačiomis 125 pakopomis, eidamas Kūrėjo link į begalybės pasaulio būseną, iš kurios jis išėjo.

Begalybės pasaulio *malchut* suskilo į 600.000 sielų, iš kurių kiekviena, vis labiau didindama norą atiduoti Kūrėjui, turi savarankiškai nueiti savo kelią nuo mūsų iki Begalybės pasaulio.

Ir kiekviena tokia dalelė, kuri jau pradėjo eiti šiuo keliu, vadinama kabalistu. Visą kelią šios dalelės turi nueiti būdamos mūsų fiziologiniame kūne. Ir kiekviena iš šių dalelių tol vilksis savo biologinį kūną, kol nepereis visų dvasinių būsenų.

Tada ir pačiame žemiausiame lygmenyje, gyvūniniame, atsivers Begalybės pasaulis, vadinamasis „žemės rojus“. Mūsų planetoje 7 milijardai fiziologinių kūnų. Kaip visiems 7 milijardams gali užtekti 600.000 sielų? Egzistuojančių biologinių kūnų skaičius, 7 milijardai, neturi nieko bendro su dalelių – sielų, vadinamų „tašku širdyje“, kiekiu. Jų, „apvilktų kūnais“, vienu metu gali būti vos keletas dešimčių. Kiti biologiniai kūnai vaikščioja kaip karvės ganykloje, besieliai.

600.000 – tai sąlyginis dalelių kiekis, į kurį suskilo *malchut*, ir kurios turi save taisyti. Šių *malchut*

dalelių persikėlimas, perpylimas vyksta „kas akimirka“ (dvasiniame pasaulyje nėra laiko sąvokos ir todėl sunku paaiškinti šį procesą). Būtina pajauti tikrąją pasaulėdarą, tada nekils klausimų, patys viską galėsime pamatyti.